

Posudek vedoucího diplomové práce

Kateřina Vojkůvková: Problémy evropské integrace na přelomu 60. a 70. let., Praha 2006, 141 stran rkp.

Kateřina Vojkůvková se ve své práci věnuje významnému období v dějinách evropské integrace. Spolupráce západoevropských zemí dostala po odchodu generála de Gaulla z úřadu prezidenta Francouzské republiky nový impuls. Byly vyřešeny problémy, které brzdily další sbližování států starého kontinentu. Šlo především o otázku rozšíření Evropských společenství a současně o další prohloubení integrace v mnoha oblastech (zemědělská politika, politická spolupráce atp.). Čeští historikové se uvedeným procesům dosud příliš nevěnovali a lze tudíž konstatovat, že volba tématu je plně oprávněná.

Jak vyplývá z dobře utříděného seznamu pramenů a literatury, Vojkůvková se opírá především o pramenné edice a odbornou literaturu. Je třeba ocenit, že podnikla studijní cestu do Francie, kterou využila k pečlivé heuristické práci. Autorka dobře zná relevantní odbornou literaturu francouzské, anglosaské a částečně i německé provenience, i když zde některé významné tituly chybí (například díla Wilfrieda Lotha). Méně už je obeznámena s českou produkcí, postrádám například práce J. Fialy.

Nesporným kladem práce je její struktura. Je v zásadě jednoduchá a přehledná. V úvodu diplomatka přesvědčivě formuluje cíle práce a hodnotí použité prameny a literaturu. Vlastní výklad chronologicky člení do sedmi kapitol podřízených dynamice vývoje. Obšírně se v nich věnuje mj. teoretickému zázemí evropské spolupráce. Chybí však analýza vlivu jednotlivých teoretických koncepcí budoucího vývoje Evropských společenství na konkrétní

rozhodovací proces na národní i evropské úrovni. Autorka se v podstatě omezuje na pokus vysvětlit s jejich pomocí příčiny krize evropské spolupráce v 60. letech 20. století.

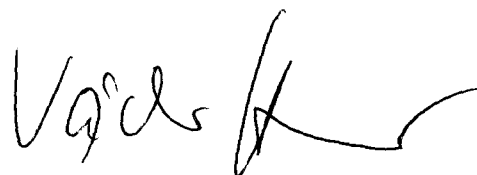
Za velmi přínosnou považuji Vojkůvkové analýzu evropské politiky Francie po nástupu prezidenta Pompidoua do úřadu a srovnání s de Gaullovou politikou. Rozdíly v přístupu obou státníků k uskutečňování evropské spolupráce výstižně shrnuje jako „možnost“ versus „nezbytnost“ (s. 135). Právě větší míra realismu přivedla Francii na počátku sedmdesátých let zpět na cestu prohlubování spolupráce a rozšiřování evropských struktur.

Důraz na Francii je však současně i určitou slabinou předkládané práce. Vojkůvková sice sleduje i evropskou politiku dalších významných zemí kontinentu (Německo a částečně i Itálie), jde však spíše o popisný výklad jednotlivých událostí. Toto omezení autorka částečně překonala jen v kapitolách o Evropské politické spolupráci (EPS). Zde se dokonce zabývá přístupem celé Šestky a nikoli jen velkých členských zemí. Vyvrací názor, který se objevuje v části odborné literatury, že myšlenka na zřízení EPS vznikla ve Francii a připisuje ji naopak německému spolkovému kancléři W. Brandtovi. V těchto kapitolách ale opominula v odpovídající míře rozšířit pramennou a literární základnu práce. To platí také o části věnované mezinárodnímu kontextu evropského vývoje.

Vojkůvková dosáhla i přes uvedené nedostatky většiny vytyčených cílů. Po výkladové stránce je práce sice místy těžkopádná, jde však o slabinu obvyklou u začínajících autorů. Autorka prokázala schopnost samostatné práce.

Navrhované hodnocení: **velmi dobře**

Praha, 22. května 2006

PhDr. Václav Horčíčka, Ph. D.